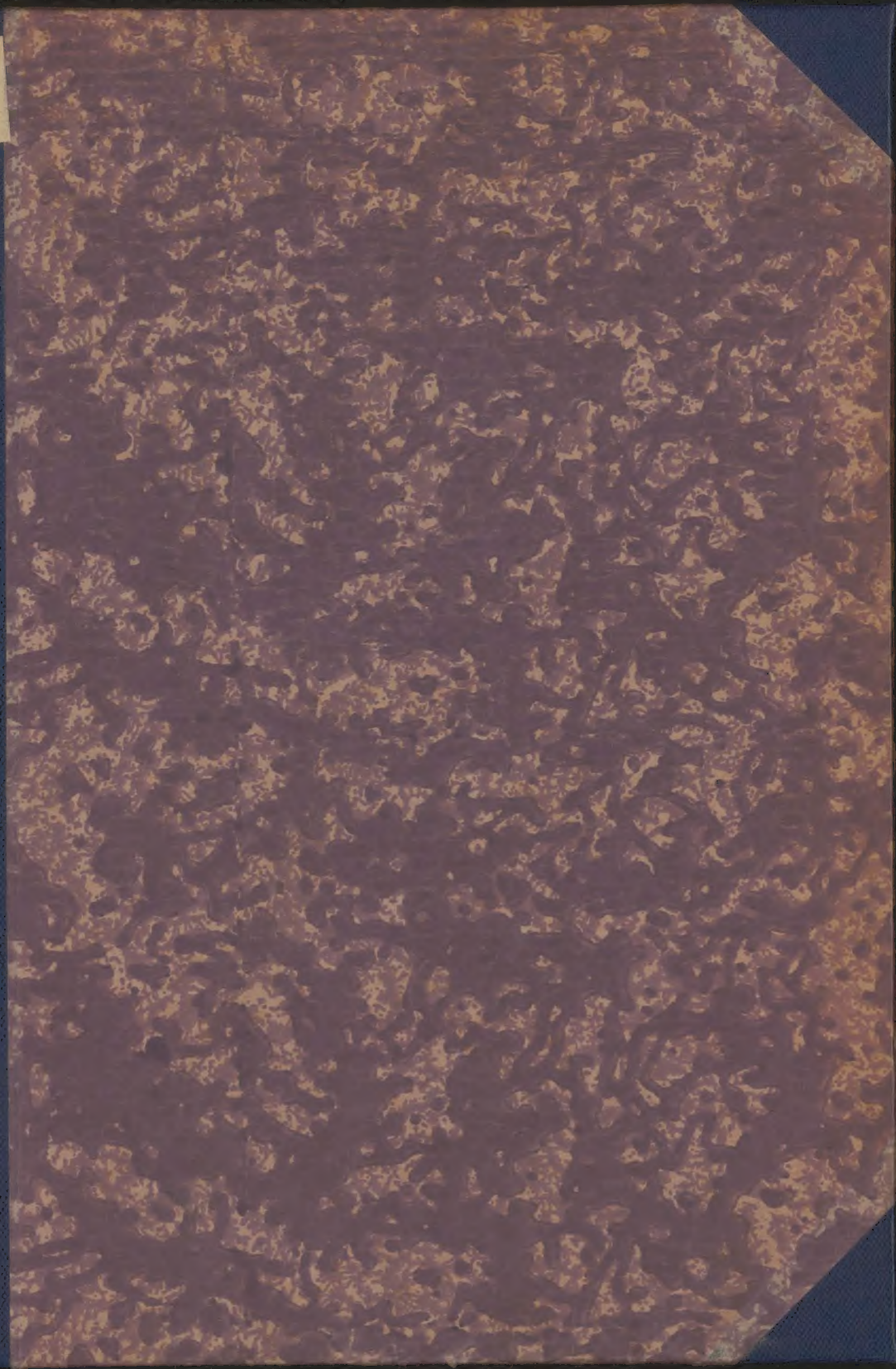

8252

III

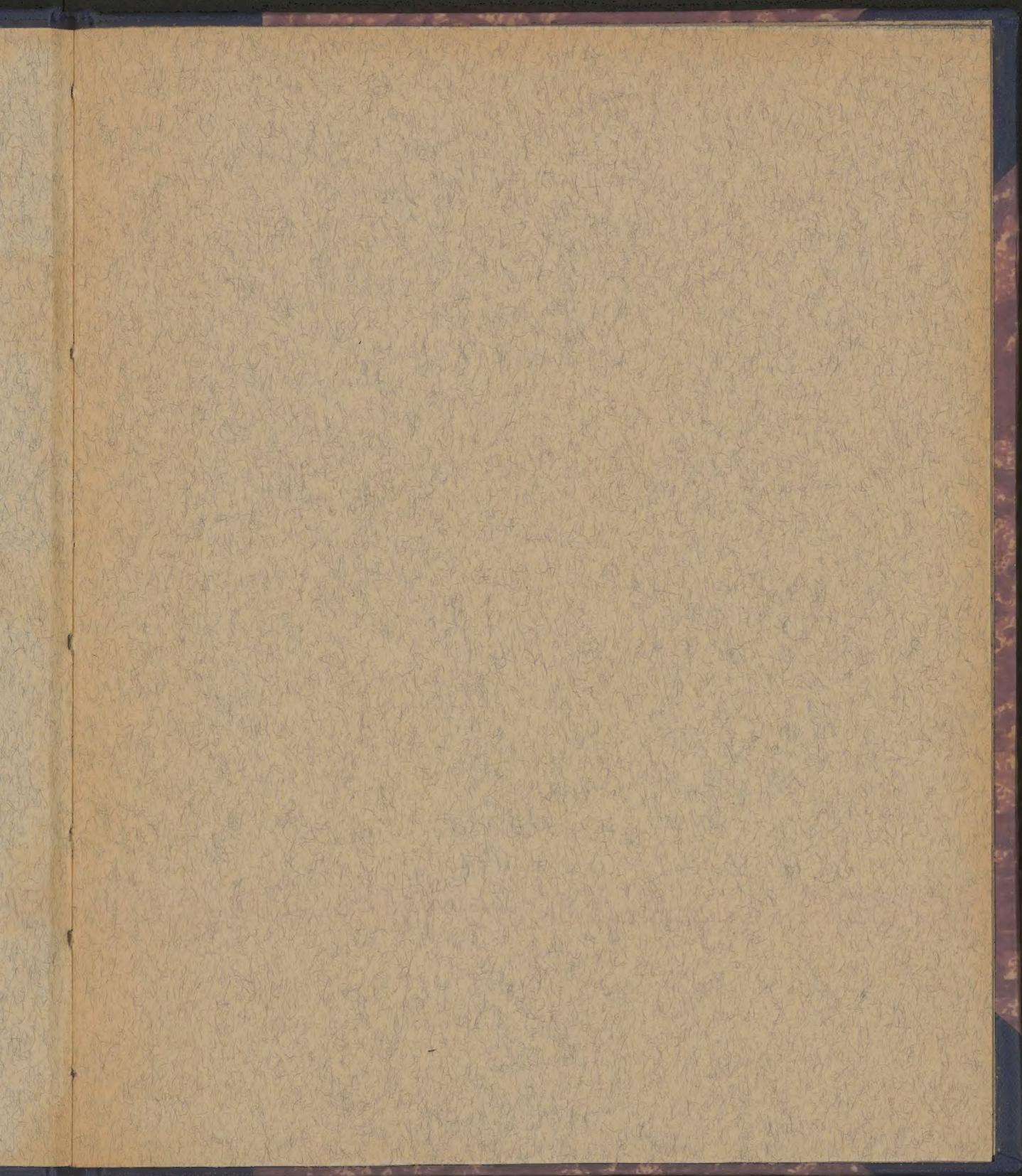
Opis ziem w r. 1941.

Pawlicki II 39

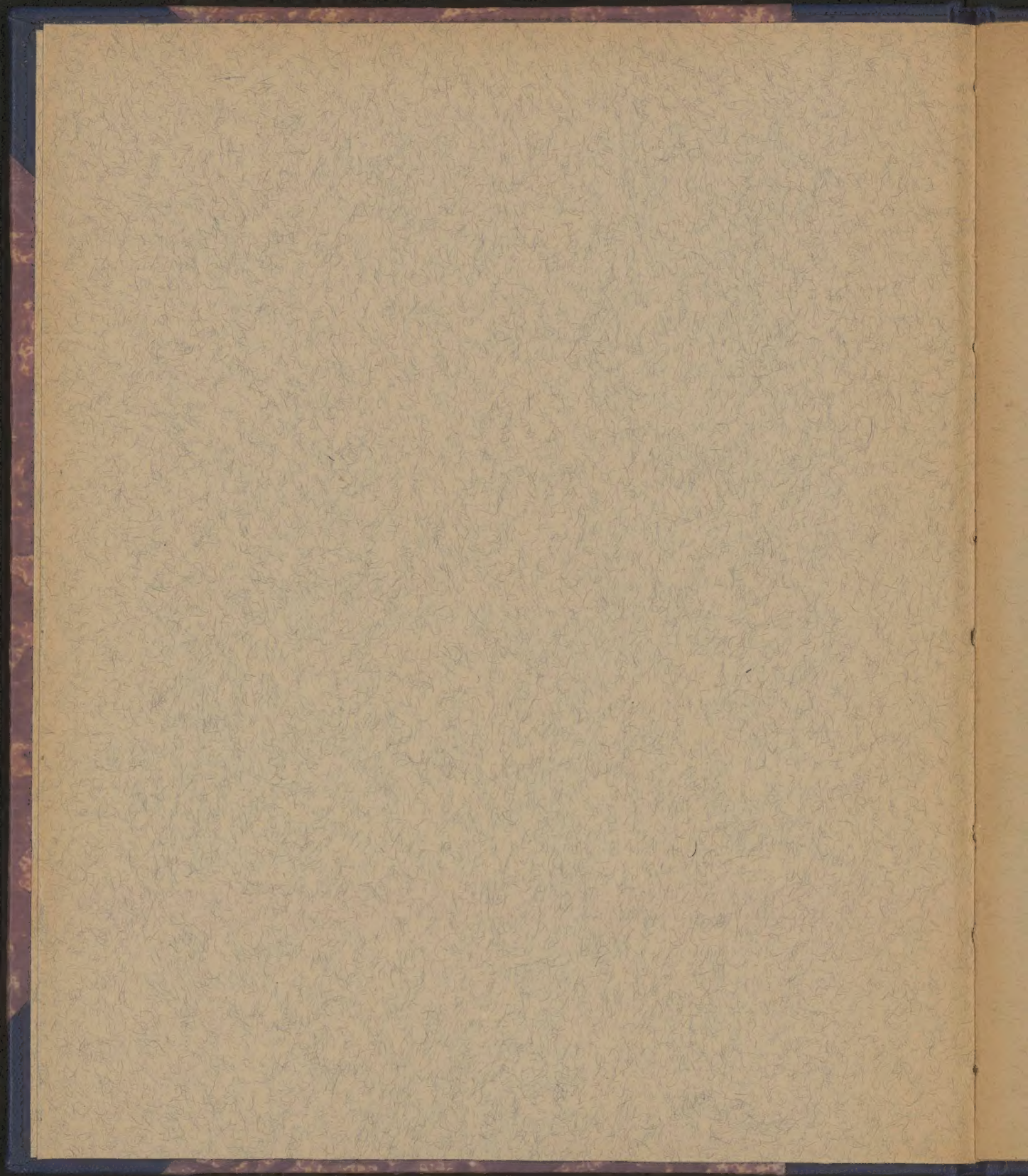
8254

II

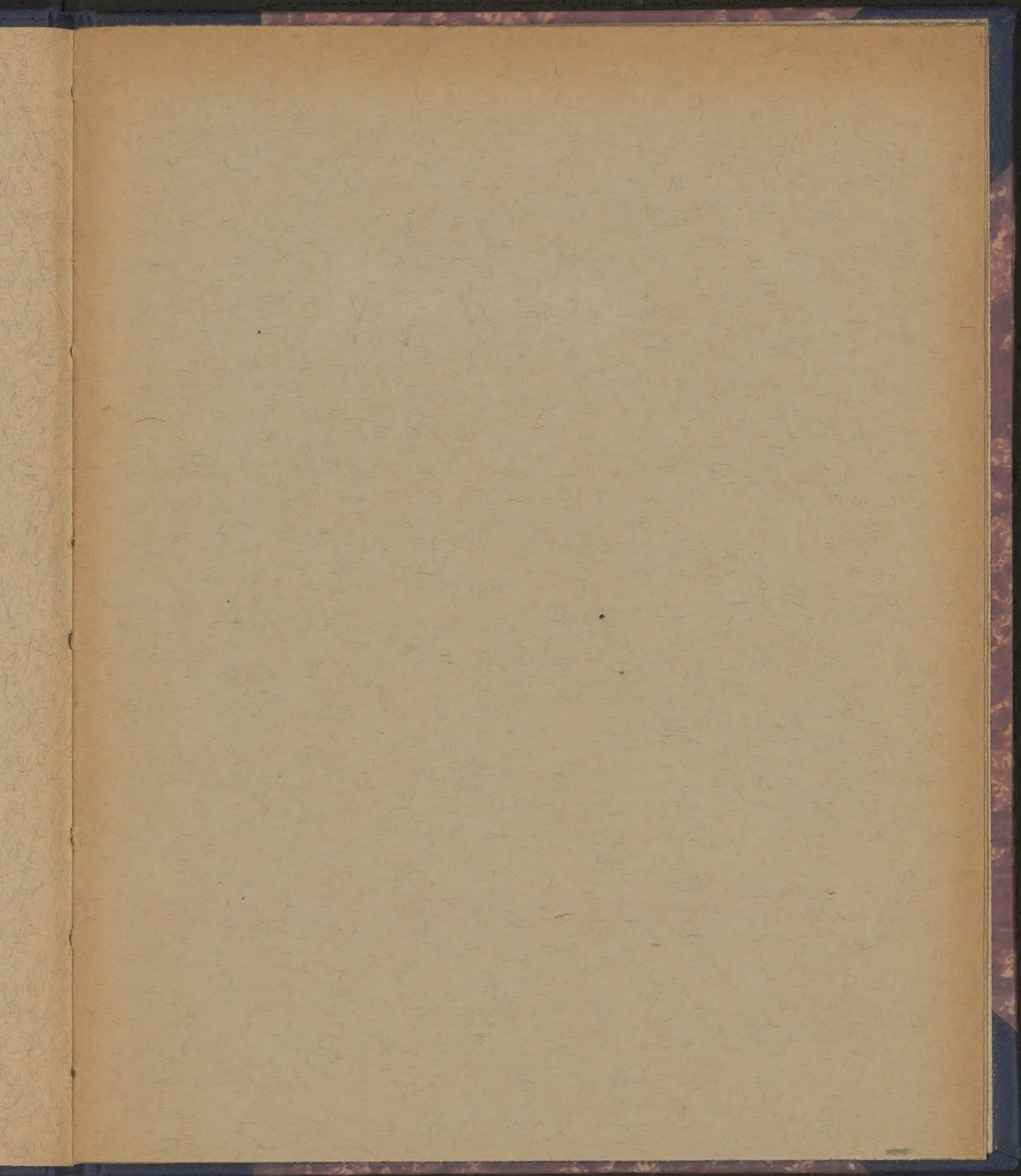

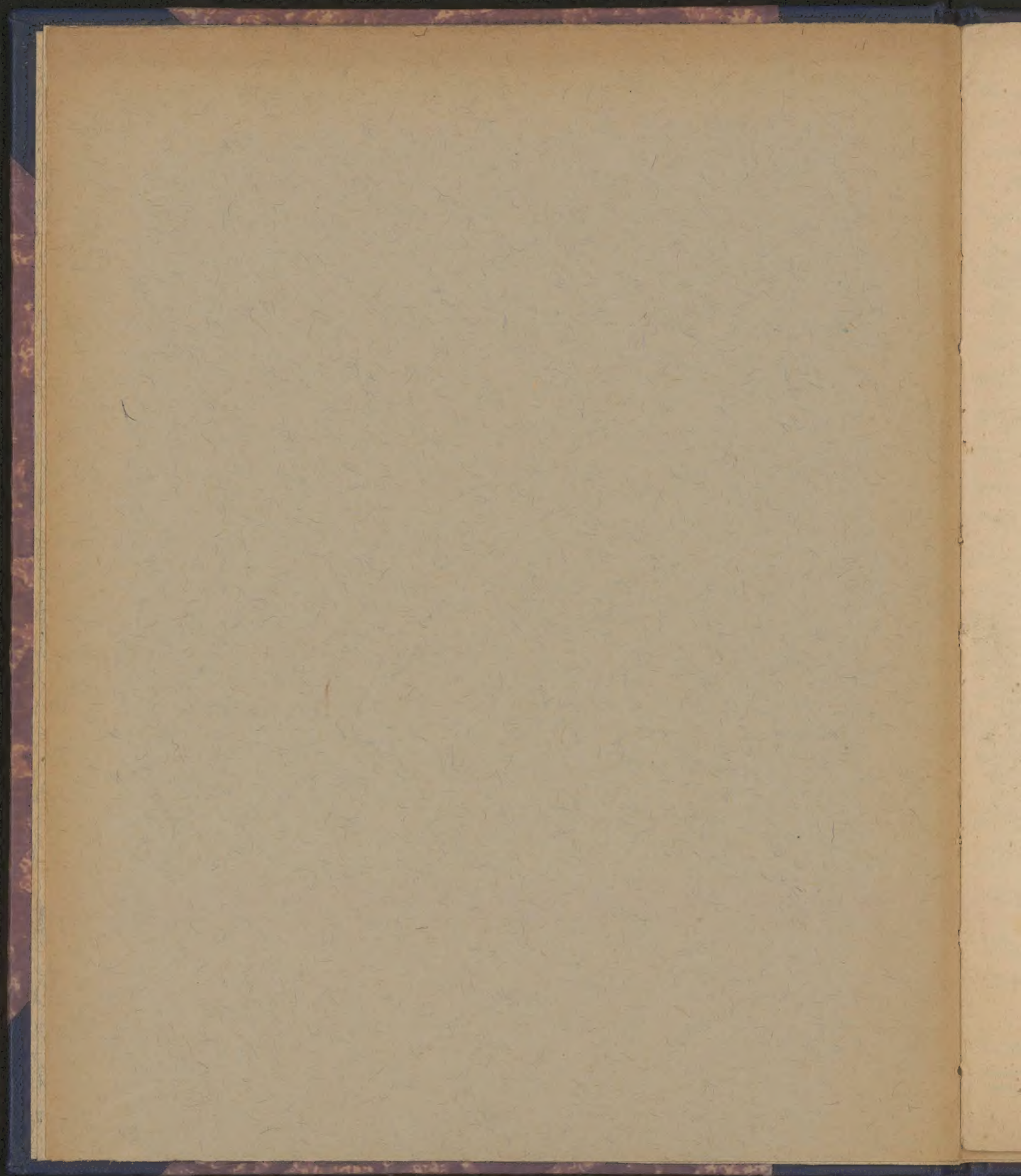

Le tribut
Petuli Veronensis
locis emendatis.

Prof. Paulich.

Quo
Cret
inv
in
hug
den
Cret
virt
gud
mho
efe
om
prae
om
Hern
Jau
rgro
neg
*
fel
Hau
mho
cch
au
long
—
no
tem
han
pa

Quoniam in seminarium ~~scribi~~ philologorum sodales necesse non
erit nisi duobus perscriptis dissertationibus, quibus unusquisque
involens demonstratur ~~fuditionem~~ generisque studiorum di-
ci debet fuisse quem inter Latinos ^{palline} scriptorem ~~disertissimum~~
huius facerem famam quodammodo atque argumentum Attalam
denique elegi, quem ante hoc ~~habere~~ et Illustratione e Te, Vir Th.
~~Illustratum et emendatum~~ ^{et habere} emendatamque. Attamen quam ne 192 -
verissem ad opus, haud admodum philologo perito et exercito non indignam
quidnam si hunc dixerim? sententiae exordium ^{Suae} in mecessum
mihi venit, Tuae in prooemiis ^{a M.D.} ~~ad Aristotelem~~ ^{emendando} praefatus, his
est felix, qui una fabula res replevere versos desperatis
omnibus consentientibus resistisse poterat, unde de Archylo
praecipue emendando Socratici, et nam quonque ^{potest antiquum} scriptorem
tam preferri, qua propter non sine summa cum reverenda,
omni levitate proinde aspersa, res erat aggreunda. Annam autem
Hermannam illum per quadraginta annos ^{constat} in uno Archylo emen-
dando ~~perpetuo~~ ^{constanter} contempsit et tamen plurima alius perficienda reliquit,
ignoras, quare, tironis quam invicitatione tam imperitorie,
neque ~~promittitur~~ ^{te} nimio cum rigore et exactitate avocarem
te ~~praebeas~~ ^{te} primariam ^{praebeas} ^{tuos} iudicem.
sed qualiacunque erant, sunt tamen profuerunt, sunt soliquid
Statim in carmine illius locis offendit depravatos v.g. ubi
vult optimi credo ut quam gravis acquiescet ardor
exhibent, quo ferenti sunt Laus. Rosb., quam autem hoc
anno modo ferri posset propter 'ut' particulam, cui omnia
conjunctionearentem ^{vetustis}, Jam temporibus suspectior facta est:
credo ubi gravis acquiescet ardor, quam Labellii carmina exploraret
nostra actate ab Harptio recepta. Attamen Rosb. Praefatus
~~necesse~~ ^{ne} ^{cui} pro vero haberes neque aliud quid esse ini-
parvam utramque conjugiam.

et Hesiodus)
 Melius Döringius, 'Credo ut tam gravis acquiescat arbor' alii
 varii 'severe conati sunt emendationes, Hesiodus 'corde omni
 gravis acquiescit arbor'. Resstat et Josephi Scalzeri emen-
 dationem paucis commemoremus, ^{quod} ~~confutit~~:

(ut solatium sui doloris

Credunt, quam gravis acquiescit arbor) ^{quod}
 ad quae opinio Scalzeri possumus verba referre, in utriusque
 praefatione emendationes, tam lenitate factas, fatalem librorum
 appellat periculis. Dixit tunc hanc esse mendam Catulli: 'O passere,
 quandoquidem libet tibi dare ludum Desiderio meo doctus, quando
 libet mihi animi gratia porari (ut homines tunc credant se
 defunctos dolore, quando eo intermittente levantur, puta inferis
 aliquos ludere), utinam tecum ludere, sicut ipsa possem
 ac tam levi opere acuto ac dolore meo defungi? Nunc
 in modum Catulli verba, quae clarissime patent, ~~contingit~~
 tur et ^{confunduntur} san primam non opus est longiore
 demonstratione, ut intelligamus, Catallum verbis 'Desiderio
 meo' puellam suam ^{significare} ~~intelligit~~, non autem animi ~~exonem~~
 appetitum, cum quomodo (verbis (ut solatium sui doloris
 credant, quam gravis acquiescit arbor) sensentia posset
 haec idesse: 'homines tunc credant se defunctos dolore,
 quando eo intermittente levantur' nemo est qui miretur.
^{Eodem} ~~Itaque~~ porius carminis esse sententiam existimo, ut Catallus, quam
 rapina vidisset amaram puellam suam ludere cum passere,
 carmine cum eleganti ac ititipido celebraret. Habet autem
 carmen hoc partes duas, quarum in altera puellam inditit
 cum passere porantem cum ob carum, et solatium habeat dolo-
 rum, quibus afficitur (4-8) - iam a viro posita ad se ipsum ^{res}
 convertit, dicens: utinam haberem passerem, quorum ludens
 eadem quae puella mea ratione abigere possem ardorem arguta
 undique ~~tristeque~~ levare curas?'

haec sententia simplicissime mihi videtur verbisque Catalli convenire:
 tantum frater autem post vocem credo - unde ad duos dolores transit
 coramque remedium transit poëta. Totum igitur ^{locum} ~~verbum~~ hoc
 modo intuebamur esse contentio

v. 6: Quam leuiter nos intenti
 carum necio quid libet iocari
 In solatiolum omni doloris
 Credo. Quam gravis me inquietat dolor,
 Tecum ludere erat. ipsa possem
 Et tristis animi levare iocis.

Nor. modo si scribitur, neque ^{verba} ~~opere~~ est unum vel plures
 verum post ad dicitur ^{passim} ~~passim~~, neque ^{et solatiolum} ~~et solatiolum~~ ^{anplius} ~~anplius~~
 erit, neque deique puellae dolores hi habebuntur descripti:
 (solatiolum pro doloris - ut tam gravis arguerat ardor)
 Quod ad solatiolum, hoc loquendi genus jam Italici antiquis
 probatum et commendatum est et non minus quam poëtae
 proinde quoque orationis scriptores in praepositione ad
 consuetum verbum atque vel fidem statim indicandum.
 Eiusmodi sunt illa, quae apud Cat. ipsam leguntur in c.
 64, 242: anxia in aspidos abarmeni lumina fletus et 350:
 quam intuerem rivos solvent a vertice rivos.
 Credo autem non a nozione meum ^{real} ~~non~~ ^{sententiae} ~~sententiae~~, ad
 quam pertinet, vulgo interponitur neque confectum loci alius
 memini, ubi in fine sit posita: attamen in iudicio ^{pro} ~~pro ^{ta} ~~ta
 legitur apud ipsam Cat. 84, 5: credo sic mater, et. Liber cum
 vultu epio in materis avos dixerat esque eorum - cf. Ter.
 Andr. I. 1, 13 vireo, impetrabo, ut aliquot felleum nuptis prohet
 vireo -
 Conferamus nos ad barbae in corruptissimum neque recte
 explanationem, immo autem diffinitionem v. 12 praebet, qui
 forma, quae in v. 12. redacta exhibetur, ^{retenta} ~~retenta~~ ^{intellegi} ~~intellegi~~ nequit:
 nam in v. 12. praevalet nihil latere~~~~

Neque enim quod ad verberantiam neque quod ad metum ferri
possit. Verumtamen ea in interpretatione, quae ^{per} ~~in~~ manibus fuit,
Iosephus Galigenus sententiam hanc esse poëtae dicit:
nam nisi, inquit, stuprum est, quod fateri non audeo, nihil
est cur taceas, quid voto facias, nec, nisi quid ineptiarum
facis, puta quod febriculatorum quid amas. Ordo erat: nam si
stuprum est, aut aliud quid ineptiarum quod facis, nihil refert
tacere. Alioqui nam minus latera exhausta sunt, tamesi
taces i.e. an minus tua latera quae exhausta sunt, id aperiant
quam exhaustae vires et pandum latus id probat? Sed ^{quomodo}
omni ^{illa} ~~haec~~ ^{erni} posuit quam v. 11 et 13 hoc modo scribat:

unde

Nam mi stupra, valet nihil tacere,
(Cur non tam latera exhausta pandant?)
Nec te quid facias ineptiarum.

Libenter necesse me profiteor - quae autem ad stupra
vocem adhibuit: Flavium illam aut cum ingenua rem habere
rupta aut vidua, quod stuprum sit et legitur videtur:
aut cum sortis, sed mortis, quod patet fateri. Stuprum ^{scilicet}
vixit poëtae metum, et illud alteram pudorem - haec neque
latelli menti conveniunt neque ^{caetitia} ~~compositis~~ illius conditionibus
dicit enim poëta calumniis in ^{non fore ut} ~~illis~~ delicias suas
relet, nisi talipidae sint atque inelegantes - de poëtae motu
aliquo nulla mentio fit, praeterea latellum ^{ipsum} ~~omnis~~
^{minime} ~~asium~~ ^{quod} ~~est~~ cum Schellii amore ^{est} ~~perit~~, metum
ob ^{enim} ~~arigue~~ diligenter oratione.

Idemque post. lectionem: nam in eadem praevalet nihil tacere
quam receperunt Lachm. Possit ferri non posse: nullo enim modo
officiatur phalacrus illud phalacrus videtur omissum quo hic
opus est: - u - u - u - u - u sed habemus: - u - u - u
- u - u - ~~hinc~~ ^{dispositum} ~~autem~~ ^{invenit} ~~hinc~~ ^{autem} ~~hinc~~ ^{versum}
hinc officiantur dispositum posse. Nunc est nulla opinione pro
to carmen aggrauatur, quo facto omnino propter esse venturum
atque lexum nemo dubitet qui intellegat, et erit autem hoc:
Carmen in tres dividendum partes est: prima (v. 1-5) allegorice
poëta Flavium, ^{crimen} ~~opprobrium~~ ^{verberans}, quod amores suos relet, dicit

nisi delirare huc essent ineptiae, certe necesse ea communis, sed
quod aut inhorret, paret se illa gateri; possit fortasse quicquam
obscure te omnia cum vortio necesse non habere sed si documenta sunt
(par. I. v. 5-11) quare vobis tum patris lectique argutis. Tum
adhuc omnia clara sunt et perspicua, sequitur par. v. 12. et quod dicit
vobis - nihil refert quo modo ^{scribas} legas - admonitio inest, qua Havias
at confiteatur perdata sua vortio, rogatur - par pergit poeta

non: cur? non tam latera cofata pandas
res te quid facias ineptiarum

ut voluit Lachm. et Hoff. Offendit primam cur? vortio, tum junc-
tura illa: non pandas - nei facias; scribi non potest, quin
'cur' vortio sententia illa praevalet nihil facere' magis illustratur et
explascatur, tamen minime pars est explanationis demonstratione
quum jam sententia ^{in fine demonstrata} sit, 'Haviam non id vortio'
vivere notis. Tum ^{in v. 6-11 demonstrata} habemus in verbis non pandas - nei facias,
quare nos parvos verpulos injiciunt expectamus enim necessarios
non pandares - nei facias ut habemus v. 2: nei fuit - velles
dicere nei facere posses. Rursum autem v. 13 et 14 et summa
praebeant offensionem neque satis profuit intellegi eas statim
post v. 6 colloquendos esse existimus: pro 'cur non tam' ^{non essent} ~~neque~~,
pro 'pandas' autem 'pandas'. - Tum post v. 14 ponemus depravatam

illam v. 12: nam si ^{ita} praevalet nihil facere
^{nam vortio offensionem} ~~et quare~~ ^{nam vortio offensionem} ~~et quare~~ ^{nam vortio offensionem} ~~et quare~~
et quidem non in leopoldis ^{in v. 12} ~~et quare~~ ^{in v. 12} ~~et quare~~ ^{in v. 12} ~~et quare~~
vortio confusione parum esse patet, ut quare, quum v. 12 ^{in v. 12} ~~et quare~~ ^{in v. 12} ~~et quare~~ ^{in v. 12} ~~et quare~~
ante v. 12: legeretur, 'quare' vortio ^{in v. 12} ~~et quare~~ ^{in v. 12} ~~et quare~~ ^{in v. 12} ~~et quare~~
videtur ^{et confectum} ~~et confectum ^{et confectum} ~~et confectum ^{et confectum} ~~et confectum ^{et confectum} ~~et confectum
magna itera parvula interpretante, quare fortasse 'aliqua' erat: se
que vortio vortio: et quare vortio in vortio sententia vortio vortio
et multo vortio vortio non est~~~~~~~~

nercio quid. Sane verum est, nisi fallor, quod dicimus antonoma-
sian esse aves occurrentes, h. e. leuos. Nam quum id genus semper
in fluctibus versetur, ut spumam depascat, tempestate gressu
in forum pene fame tabescunt unde facile est colligere, illis, in
suo vis, tempestatem in mari esse. Naec est nisi fallor vera
mens Catulli, quam alii suis ineptis emendationibus totum per-
verterunt? -

Mira admodum interpretatio: Thallas Catullo paltium Iudariaque
furto abstulerat, qua propter eum ~~hinc~~ turbida ^{rapaciora esse} pro-
cella sunt, si jam pergit particula 'quum' profecto expectamus
poenam ^{tempore} aliquot adlatum esse que imprimis gravis est
procella aut certe rem, in qua procellae vehementia satis declaratur.
Quas autem local. aves cogitavit, eae aut ante tempestatem in terram
confugiant aut ^{parte} tempestate ejiciuntur: ~~possunt~~ igitur matres illae
cogae nihil aliud praedicere avibus conspicitis nisi aut tempestatem
ortum in aut jam factam esse. Sententia autem ejus modi, ut
Thallas reparior procella dicatur quum mulieres cogae aves
marinas occurrentes ostendant, neque Catulli menti convenit
etque emendationum, quas ineptas local. vocavit, ipsa ineptissima.
Eadem in Doringium cadunt, qui local. vocatus est nova ^{una} praeterea
carmini ~~dicto~~ ^{peris} detrimento quam scriberet occurrentes pro occurrentes
nam quod aves occidere ^{costringit} ~~posset~~ ^{pro} occurrentes pro occurrentes
omnem rante dene vel portendere putarentur eadem significatio
occidenti vocis declarari potest, quae ~~eodem~~ de avibus saepissime ad-
hibetur. Sicut praeterea Doringius quomodo aves mulieres occi-
foraneas pro mercede ostendere solitas esse et quidem ostendere cum
delectis, esse enim verbum angarale. Quae omnia scribi omnia, po-
tuisse, admodum miror quum neque ^{ad} ~~in~~ locum nostrum ^{pertinent} ~~cauant~~
neque cum varminis sententia unanimes ne minimam quidem
habeant cognationem atque commercium.

Codium lectio quum propter 'diva' vocis inusitatum significationem
tum propter totius versu sententiam, quae varminis menti re-
pugnat, tolerari nequit, quae autem Lachmannus conjecit:

cum diva munerarios ostendit occurrentes

eadem et falsissimum sunt nec ulla ratione intellegi possunt. Nam quod munerarium esse dicit eum, qui munera det vel inuitas et occitantes rapta, male hoc facit, quum constet adiectivum munerarium idem valere, quod gladiatorius, munerarium autem, voce substantivi vi adhibita, eum significare, qui munera det gladiatorius - invenitur autem vox haec substantivi loco adhibita demum apud Senecam, Plautum, alios. Sed ponamus munerarium hic appellari eum qui munera det, quid tum significabit dicendi illud genus, quod dicitur munerarios ostendere occitantes? eundem intellegimus necne me libenter profiteor - neque minus obscurus, neque est quod verba haec antecedentibus coniunguntur, nam quid ^{ibi} ~~ibi~~ ^{vult} ~~vult~~ quod poeta Thallum dicit turbida rapacioris esse procella, quum dicit munerarios ostendat occitantes?

Quod Lachmannianam ducimus conjecturam non posse intellegi, idem in Hesianam cadit, qui hoc modo verum restitutus visus tibi est vidempe Thalle turbida rapacior procella cum luna mulierarios ostendit occitantes.

vertitque
und dennoch, Thallus räuberisch, wie jähle wirbelnd
wenn wiberjäger nageführt im mondensichne gähnen
qua de causa enim mulierarii sub luna ambulant in Thalle
rapacitate conferantur, nemo est qui intellegat. Atque quod mulierarios vox ea, quae Hesius vult, notione apud posteriores demum scriptores invenitur.

Sine dubio s. 5, qui particula quum incipit procellae commemoratae expectamus descriptionem; dicit ^{enim} poeta haec: Thallus rapacior est turbida procella, quum - nihil iam aliud sequi potest neque aliud quid expectatur, nisi turbinis momentum, quod admodum rapidus et velox est, quo omnia seum aufert. Si porro carminis versus extremos inspicimus, navem ibi videmus idcirco quae in alto in mari versatur at depressa veracitate vento. Jam cumma cum veri similitudine eandem imaginem veram quoque quinto a poeta adhibitam esse; quapropter accubendum esse existimo:

Quum dicit remiges navis deprendit occitantes

Habemus poetæ sententiam et simpliciter finem eandemque aptis-
simam, dicit enim: Rapacior es, o Thalle, quam turbida procella,
quum nautas ^{subito} deprendit orizontes, et cogitanda est summa
aequoris tranquillitas, nautae orizontes: fessi assidue
labore lente remos redeunt ad pectora, quum subito
oris infesta, adpropinquantis tempestatis malum indurans
inspervolat et statim post eam ventorum vis perterritis
navibus occurrat omniaque pervertit.

Verum autem 12. poeta haec cogitat: dixi te quidem Thalle,
rapaciorem esse turbida procella, quae navem in alto dirigit
atque evertit, at cave, ne ordine inverso, ipse benignam
navis deprendaris et aethæas flagellis inustus.

Atque quod dicitur adpellatur non fore, ut offensionem præbeat,
eandem ^{pulo} dicitur ^{vo} posita est notione, quæ aves malas dicitur
adversas, nostras - similiter aliter invenimus Ioras
esse vocatas, cum dicitur dicitur apud Ovidium, cometae apud
Virgilium; ventantis autem ^{vo} apud ipsam Ciceronem sæ-
pius se offert eadem ^{ratione} qua Graecorum γαστήρ; deprendit
denique et v. 12, ab navis deprendens dicitur, restituit.
Simpliciter Vratulariae m. julio addito.

[illegible]

